

S A V A S

2025 M. GEGUŽĖ / NR. 2

77 LAIDOS ABITURIENTAMS

gero vėjo
kai užversit duris
kurios dar kvepia
kreida ir rytinių
šurmulių

gero vėjo
kuris neištrina
pažymių
ir skambučio iš
prisiminimų gausos

gero vėjo
kuris lengvu
gūsiu stumia
svajones
tik į priekį

gero vėjo
kuris plėšo etiketes
ir netelpa
prognozėse

gero vėjo
kuris laužo
stereotipus
ir neša ten
kur dar niekas
neskraidė

SVEIKINIMAI IR PALINKĖJIMAI

Abiturientai,

plaukite į ateities vandenyną ryžtingai ir užtikrintai, tegul
Jūs lydi palankus ir kupinas sėkmės vėjas.

Direktorius Vaidas Pocius

Tad skrinkit gulbele, ieškodami vietos savo lizdeliui. Lai tas skrydis
nebūna labai klaidus ir sunkus, tegu aukščiausios jėgos parodo jums
tiesiausią kelią į tikslą.

Vilhelmina Kavaliauskienė, matematikos mokytoja

Gyvenimo prasmė ne visada slypi dideliuose
pasiekimuose ar tolimuose tiksluose – ji dažnai pasirodo
tyliai, mažose akimirkose, žmonių šypsenose, pokalbiuose
su tais, kurie Jus lydėjo kelyje ir tapo Jūsų istorijos dalimi.
Kurkite savo istoriją tokią, kad galėtumėte didžiuotis ne tik
tuo, ką pasiekėte, bet ir kokiais žmonėmis išlikote.

Rasa Vyšniauskienė, lietuvių k. ir literatūros mokytoja

Mieli dvyliktokai,

visa, kam ruošėtės – įveikiama, visa, ko trokštate – pasiekama,
visa, ko esate verti – Jūsų laukia. Tikėkite savimi bei pasauliu,
bet nepamirškite ir pasakos. Teišsipildo visos Jūsų svajonės!

Pirmoji mokytoja Vilma

Mieli Arnai ir Reni,

Iš visos širdies noriu Jums padėkoti už bendrą kelią – už
pasitikėjimą, už tai, kad visada buvote atsakingi ir atviri
žinioms, kurias stengiausi Jums perduoti. Dirbti su Jumis
buvo įdomu – kiekviena pamoka, kiekvienas Jūsų klausimas
ar atsakymas turėjo prasmę.

Tebūna Jūsų naujas gyvenimo etapas kupinas atradimų, drąsos ir šviesių
idėjų. Linkiu, kad žinios, kurias sukaupėte, padėtų ne tik studijose ar darbe,
bet ir ieškant savęs, siekiant svajonių. Nenusigąskite klaidų – jos tik ženklai,
kad augate. Tikėkite savimi taip, kaip aš tikėjau Jumis.

Sėkmės Jums,
mokytoja Monika

Laikrodis. Justina Zeninaite

ABITURIENTAI APIE MOKYKLĄ

Korneliją Kazlauskaitę, Augustę Ramoškaitę, Rugilę Kuprytę, Austėją Survilaitę, Joną Jonaitį, Mantą Mačiūną, Skaistę Tautkutę kalbino Deimantė Ropytė

Koks jausmas jus aplanko, kai pagalvojate, kad esate abiturientai?

Kornelija. Net nežinau, net šnekėti baisu, nes dvylika metų ėjome į mokyklą, pripratome ir dabar viskas taip kardinaliai keičiasi – tai tokia baimė.

Augustė. Baisiausia bus, kai jau išeisime ir šis etapas visiškai pasibaigs.

Austėja. Kartais dar sunku patikėti, kad tai jau pabaiga. Aplanko jausmas, tarsi stovėčiau ant kažkokios nematomos ribos – tarp to, ką pažįstu, ir visiškai naujo pasaulio. Vienu metu tai ir gąsdina, bet ir traukia.

Jonas. Linksma ir liūdna, nes šie metai yra paskutiniai.

Skaistė. Žiauriai geras. Pagaliau iš mokyklos!

Ar jau esate galutinai apsisprendę, ką veiksite pabaigę mokyklą?

Augustė. Taip, po egzaminų bandysiu stoti į universitetą.

Austėja. Turiu porą krypčių, kur norėčiau eiti, bet visada sakiau, kad gyvenimas viską sudėlioja taip, kaip turi būti, tai pamatysime.

Skaistė. Taip, eisiu toliau mokytis.

Kaip manote, ar mokykla vaikams padeda apsispręsti, ką veikti pabaigus 12 klasių?

Austėja. Iš dalies taip: duoda pagrindus, žinias, ugdo mąstymą. Bet norėtusi daugiau praktinių pažinčių su profesijomis, daugiau realių gyvenimo pavyzdžių.

Mantas. Padeda. Žinau, kad būna visokių renginių apie studijas.

Ar yra kažkas, ko gailitės mokykloje? Gal kokios praleistos pamokos, konsultacijos?

Kornelija. Gal ne, bet jeigu būčiau jaunesnė, tai trūksta atidumo.

Augustė. Anksčiau tikrai užtektinai dalykų padarėme, ypač būreliuose. Visai smagiai buvo.

Austėja. Gal kad kartais per daug bijojau suklysti, pasakyti, ko nežinau. Dabar suprantu, kad kiekviena klaida buvo galimybė.

Mantas. Gailiuosi, kad nepasiėmiau daugiau pamokų, nes turiu daug langų ir reikia laukti.

Artėja paskutinis skambutis, egzaminai. Kaip jaučiatės? Gal kas neramina? Ar kaip tik – džiaugiatės?

Augustė. Labai keista, kad jis jau labai greitai atėjo. Liko tik kelios savaitės. Paskutinis skambutis yra vienas iš renginių, kuris rodo mums, kad jau yra šio laiko pabaiga.

Austėja. Emociškai visko daug – ir jaudulio, ir nerimo, bet ir gražaus laukimo. Neramina nežinomybė, bet ji ir traukia.

Skaistė. Labai gerai jaučiuosi, kad tik greičiau.

Mantas. Nesinervinu tikrai, tik pasipuošti reikės.

Kas labiausiai liks atmintyje iš šios mokyklos? Gal kokia šventė, išvyka, įvykis?

Augustė. 11–12 klasės smagesnės, nes jau esame vyresni. Dalyvavimas bendrose veiklose su klasės draugais, nakvojimas mokykloje, ekskursijos, renginių organizavimas.

Jonas. Labiausiai prisiminsiu mokyklos šventes, pvz., karnavalą. Gera, kai žmonės stengiasi, įdeda daug darbo į tokias šventes. Ir visa mokykla, patys žmonės.

Mantas. 5–6 klasės, kai dariau visokias nesąmonės, gaudavau barti. Karantinas, bet jis gan greitai praėjo. Geri mokytojai.

Ar tvirtai jaučiatės palikdami mokyklą ir žengdami į kitą gyvenimo etapą?

Kornelija. Visada norisi greičiau pabaigti mokyklą, bet labai gąsdina pasikeitimai gyvenime.

Augustė. Ir, atrodo, lauki, lauki, bet kai tas momentas ateina, net nebesinori.

Austėja. Taip. Nebijau išeiti, nes žinau, kad viskas, ką gavau – ir gera, ir sunki patirtis – mane pastatė tvirčiau ant kojų.

Mantas. Lyg ir liūdna turėtų būti, bet man įdomu, nes bus kitas gyvenimo etapas.

Kokią žinutę paliktumėte jaunesniems mokiniam?

Augustė. Nebijokite, jeigu norite, prisijunkite prie kokių veiklų, darykite, kas malonu.

Austėja. Nepamiršk džiaugtis smulkmenomis – jos vėliau pasirodys pačios gražiausios.

Skaistė. Nebijokite eiti toliau, stengtis.

Mantas. Mažiau rūkyti ir dėvėti uniformas.

Jonas. Gerbti mokytojus, saugoti mokyklos turtą.

Jeigu galėtumėte grįžti laiku atgal, ką pasakytumėte sau, kai buvote maža (-as)?

Rugilė. Žemesnėse klasėse nepriimti visko rimtai.

Austėja. Nebijok. Viskas susidėlios taip, kaip turi būti. Džiaukis tuo, ką turi dabar, ir pasitikėk savimi.

Skaistė. Būk drąsesnė.

Mantas. Netinginiauti.

Jonas. Labiau klausyti mokytojų, galvoti apie ateitį, neužsiminėti nesąmoningais dalykais.

Kokiais žodžiais apibūdintumėte savo klasę? O kokiais žodžiais savo auklėtoją?

Visi: klasė chaotiška, įvairi, savita linksma, nenuspėjama, kūrybiška, draugiška, stropi, vieninga, pasitikinti, padedanti.

Auklėtoja kantri, nuoširdi, rūpestinga, mylinti, motyvuojanti, rūsti, teisinga, padedanti.

Prisimenant 2023 m. Klojimo teatrą

ŽODŽIAI IŠ ŠIRDIES

*Abiturientų klasės vadovę, fizinio lavinimo mokytoją
Sigitą Rudienę kalbino Deimantė Ropytė*

Kaip norėtumėte būti prisimenama šioje mokykloje?

Kad prisimintų kaip žmogų, kuris pagal galimybes stengėsi siekti geriausio, kaip žmogų, kuris nebuvo tobulas, bet visada šypsojosi ir turėjo gerų ketinimų, ir norėjo visiems vienodai būti teisingas.

Kas labiausiai liks širdyje iš šios mokyklos laikų?

Įsimintini pirmieji darbo metai (1982 m.) šioje mokykloje – startai ir finišai, laimėjimai, pralaimėjimai. Prisimenu, kai pirmasis direktorius Vladas Klikūnas ateidavo prie autobuso, vykstančio į varžybas, pabendraudavo su mokiniais, pamodavo ranka ir palinkėdavo: „Gero kelio“. Prisiminsiu žmonės. su kuriais bendravome... Išleistos trys auklėtinių laidos, liks, manau, ryšys su jais ir jų tėvais. Mokinių paprastumas ir draugiškumas.

Ko labiausiai pasiilgsite – mokinių, kolegų, renginių, o gal tylos po pamokų?

Visko po truputį: bendrų renginių, mokinių šypsenų, netikėtų klausimų, atvirų, nuoširdžių pokalbių ...

O gal tylos ... be mokyklinio skambučio? Gal bus laiko tyloje išgirsti muziką su gamtos garsais. Laiko sau, nes iki šiol reikia daryti tai, ką reikia, o dabar norėtusi daryti tai, ką noriu ...

Koks būtų Jūsų palinkėjimas visiems likusiems mokytojams ir mokiniams?

Mokytojams – net ir pačiomis sunkiausiomis dienomis neprarasti prasmės jausmo tuo, ką darote, ir tikėjimo, kad mokytojo profesija kada nors taps prestižinė...

Mokiniams – branginkite tuos, kurie jus moko ne tik įvairių dalykų, bet ir gyvenimo. Ir visada tikėkite savimi, nes kiekvienas iš jūsų turi kažką ypatinga. Tikėkite tuo, ką darote, nes kiekviena pamoka, kiekvienas pokalbis, kiekviena pastanga palieka pėdsaką. O visiems kartu – drąsiai svajokite, mylėkite, klyskite ir aukite – toks yra GYVENIMAS.

Užbaigti norėčiau Justino Marcinkevičiaus žodžiais: Žengei į priekį ir pasirašei,

Ir ant žolės rasotos, ir ant sniego.

Galbūt prasmingai,

Gal ne taip gražiai –

Vis tiek čia tavo parašas palieka.

Gal niekas niekad jo ir neskaitys,

Nes žemė – kur pažvelgsi – mūsų pėdos.

O tu praeik ja taip lyg ateitį

Ieškotų parašo – ir Tau nebūtų gėda ...

Kaip apibūdintumėte savo auklėtinius trimis žodžiais?

Jaunatviški, užsispyrę, nepamirštami.

Kuo ši laida Jums buvo ypatinga?

Ši laida buvo pilna kontrastų, skirtingų charakterių, supratimų, požiūrių, ieškojimų ir pradimų ... Gai greičiausiai tai ne pradimai – kitokia gyvenimo kryptis.

Kokia buvo smagiausia ar labiausiai jaudinanti patirtis su 12-okais?

Mokiniai (auklėtiniai) – tai didelė šeima, nes daug laiko praleidžiame kartu, kartais net vaikams išsprūsdavo žodis „mama“. Smagu, kai vaikai laimingi, kai vaikams sekasi asmeniškai ar komandoje, kai laimi olimpiadose ar varžybose. Smagu, kad renginius, susirinkdavo visi auklėtiniai. Nakvynės mokykloje, ruošiantis renginiams.. Jaudinanti patirtis, – kaip ir kiekvienoje šeimoje, būna nuotaikų kaita, priešingų nuomonių, nesutarimų, ... Bet buvo momentas, kai pagalvojau, o gal pasukti „skirtingais keliais“... Tada buvo atsiprašymas ..., ir viską užbaigė vaikinai: „Mes supratome, ką padarėme ne taip“ ir – „Juk mama niekada nepalieka savo vaikų...“

Kaip pasikeitė Jūsų požiūris į mokytojo darbą per visus šiuos metus?

Taip ir nesulaukiau, kad mokytoja profesija taps prestižinė. 😞 O jeigu rimtai, tai kuo ilgiau dirbau, tuo labiau jaučiau: tikras mokytojas – ne tas, kurį atsimena visi, o tas, kurį prisimena tada, kai reikia atsigręžti į save...

Kokius principus ar vertybes visada stengiatės perduoti savo auklėtiniams?

Pagarbą sau ir kitiems. Atsakomybę už savo žodžius ir veiksmus. Sąžiningumą. Kito žmogaus supratimą, pagalbą jam (pagal galimybes). Pasitikėjimą savimi.

Jūsų auklėtiniai 12-okai šiais metais baigs mokyklą, ir jūs kartu su jais baigiate karjerą mokykloje. Kokie jausmai jus aplanko?

Įvairūs jausmai: džiaugsmas kiekvienu mokiniu, už tai, kuo tapo ir kiek nuėjo. Kad auklėtiniai jau užaugo, subrendo. Ir kartu – „liūdesėlis“, nes baigiasi vienas gražiausių mūsų visų bendras etapas. Tai ne išsiskyrimas, o išleidimas į gyvenimą su viltimi, kad jie su savimi nešis dalelę šios mokyklos ir mūsų bendrystės. Džiaugiuosi jų augimu, branda. Labiausiai norisi palinkėti jiems nebijoti gyvenimo iššūkių, savęs. Ir žinoti, kad visada juos prisiminsiu – ne kaip mokinius, o kaip jaunas žmones, kurie paliko pėdsaką mano gyvenime. Tai buvo ne tik darbas, bet ir gyvenimo dalis, kuriame vieni iš kitų mokėmės, tai buvo antrieji namai.

DAR ŠIS BEI TAS APIE DVYLIKTOKUS

Mokinių nuomonė apie abiturientus.

Kokiais žodžiais apibūdintumėte abiturientus?

Pasitikintys, panos gražios, kūrybingi, protingi, išmintingi, patyrę, pašėlę.

Kaip manote, ar labai pasikeitė mokiniai 12 klasėje?

Pasikeitė. Anksčiau bernai lakstydavo, dabar ramūs. Suaugo, subrendo.

Taip, nes jiems atsirado daugiau atsakomybių: reikia ruošti ir išeiti į gyvenimą.

Taip, išmandrėjo, laksto su mašinomis.

Ar abiturientai yra geras pavyzdys jaunesniems mokiniams?

Geras pavyzdys, nedaro nesąmonių, gerai mokosi. Kai auklėtoja „paspaudžia“, tai gal ir pasimoko.

Gali būti. Jeigu turi kokius draugus, tai yra į ką lygiuotis. Būtent tie, kurie geriau mokosi, pasiekimų turi.

Taip, nes jie skiria daugiau laiko mokslams.

Ko palinkėtumėte abiturientams ateityje ir paskutinio skambučio proga?

Sėkmės gyvenime, kad išsipildytų norai ir pasiektų savo tikslų. Išlaikyti egzaminus, atlaikyti sunkumus.

Sėkmės, pasirinkti sau gerą kelią, nebijoti daryti klaidų.

Siekti savo svajonių ir daryti tai, kas patinka.

Kalbėjosi Danielė Juta Danilovaitė, Elija Masiliūnaitė, Melita Sadzevičiūtė, Domas Juknevičius, Ieva Maršalkaitė

AR ATPAŽISTATE SAVE?

1. Tas, kuriam istorija padeda, ekonomika – veža, giliai filosofuoja, o žiūrėdamas per langą kartais varnas gaudo.

2. Vienas iš dviejų mokytojos Monikos mylimiausių mokinių.

3. Iš prigimties jautrus ir kantrus, bet nereikia bandyti jo kantrybės.

4. Dvi vienu vardu bičiuliškai sugyvenančios.

5. Į pasaulį visad žvelgia „akim tyrųjų ežerų“.

6. Su baltu BMW pasaulį maišo, Krekenavos keliai per arti veda.

7. Žvirių akių, atviros širdies, darbščių rankų – kur dėsi, ten derės.

8. Kam mokykla – ne antrieji namai, nes jau viskas atsibodo, bet be jų būtų buvę negerai – nei draugų, nei pramogų.

9. Be didelių išvedžiojimų dažnai tiksliai pataiko į dešimtuką.

10. Daug darbo, daug veiklos, daug minčių – kas viską tinkamai sudėlios?

PAKLYDĘS EILĖRAŠTIS

Tuoj tuoj skambutis nuskambės –

tradiciškai dzin – dzin, dzin – dzin

išgirsite – jau kviečia keisti kryptį:

į gelmę pasinert,

į šviesų dangų lėkt,

per jūras plaukt ir nenuskęst,

į kalnus kopt viršūnių laisvės smaguriaut...

Į tokias tolumas vilioja nepavargstanti jaunystė.

Bet... žingsniai vis dar aidai čia,

prie susimąsčiusio Nevėžio,

Čia vis dar matom jūsų šypsenas

ir rūpesčių raukšlę,

ir jaudulį –

tikriausiai lengva taip labai nebus...

Tegu jaunystė veda,

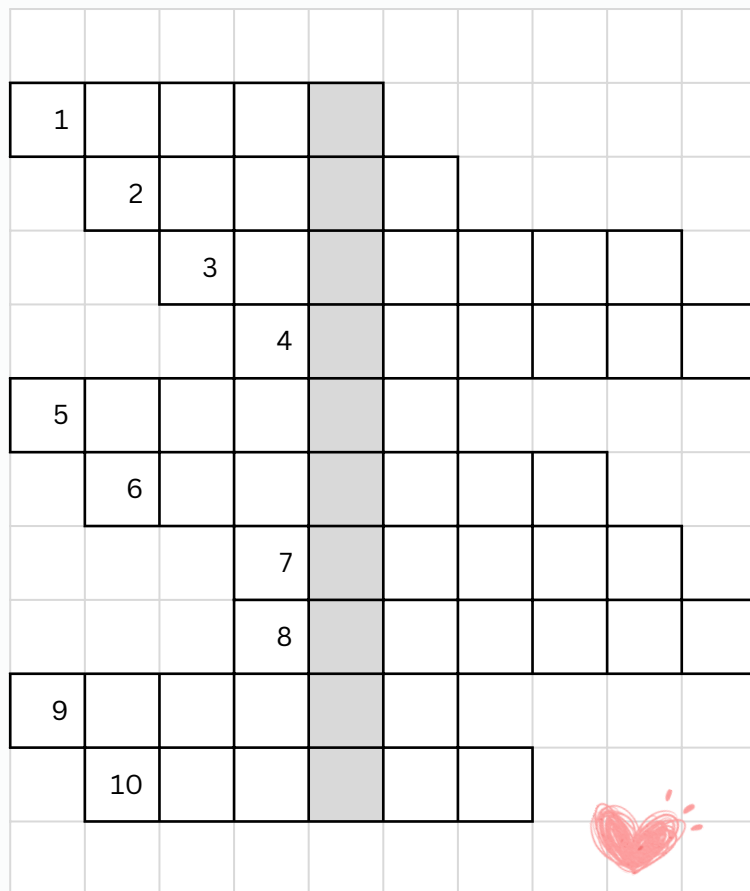
nes laimi tie, kas moka ne tik kovoti,

bet išlieka savimi, neleisdami širdy

užgesti Prometėjo ugniai...

Rima Balčiuvienė

lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja

Paryškintame vertikaliame langelyje: kaip galėtų būti pavadinti abiturientai, jei ežio vaikus vadiname ežiukais, katino – katinukais, o Sigitos ..?

